

MATSUKAZE

Een monnik op pelgrimstocht ontdekt op het strand een alleenstaande pijnboom waarin twee namen zijn gekerfd: Matsukaze (Wind in de pijnbomen) en Murasame (Herfstregen), twee zussen die er in de buurt begraven liggen. Hij valt in slaap vlakbij een zoutschuur. Matsukaze en Murasame vullen hun emmers met zeewier en verlaten het strand. Hun komst wekt de monnik; ze bieden hem onderdak aan. Een windstoot doet hen terugdenken aan een gedicht van Yukihiro. Die naam brengt hen helemaal van de wijs. Ze vertellen de monnik dat deze man, die zij beminden, hen verliet, eeuwen geleden, nadat hij hen dit gedicht had achtergelaten. De monnik zegt dat ze zondaars zijn. Deze koortsige evocatie doet hen de verdwenen minnaar verwarren met de pijnboom op het strand. In hun delirium dansen ze rondom de alleenstaande boom. De woeste zee doet de monnik ontwaken. Het strand is verlaten, er is geen zoutschuur. Hij hervat zijn tocht. De groene pijnboom blijft alleen achter, ten prooi aan de windstoten.

